

renzi linna; ühegi kodaniku juurjekarma lülige ei saanud puundutatud. Ja kui tuningas tõuemini senna jäi, kui kodanikud soovisid, siis oli jälle Savonarola, kelle sõna peale tema oma sõdeaväega õra läks. Selle peale tulsi selle Dominikanlaste-priori imewäärtulise targa forraldamise läbi Florenzi linnas, kus erafondade werised tulusid aastasadade taupa festanud olisid, üks minutus, kuid aaslugu üht teist seesugust ei tunne. Florenz sai jälle wabariigis ja andis omale ilma werewalamiseta seadusi, mis Machiavelli ja Guicciardini tunnustust mööda, kes mõlemad munfade sobrad ei olnud, just selle rahutuma fogulonna lohalised olisid ja nii tana festasid, sunni Medici sugukond töiki jälle oma wõimuse alla rusus. Kuid Savonarala Dom-kirikus jutlust tegi ja kuida tema üksikute riigi-asjade ja seaduste kohta nõuu andis, nenda sai see sagedaste sõna-sõnalt seadustes üles wõetud. Savonarola sai wabariigi vägewaals waimlikus forralsdajaks. Sellepärast ei unustanud tema aga mitte, südame seespidist muutmisist ja elu pühitsemist pärimast, kui riisliku ja perekondliku hea forra tingimata tarvilist põhjust. Vägema sõnaga juhtis tema oma suuljate südameid. Põõrased karnewoli- (wõinäDALI) pidud wailisid; nende asemel astusid Florenzi laste pailverongideks, Savonarolast tehtud waga lauludega läbi uuslit-

sate lätiisid ja khrisliku helduse heaks andeid forjosid. Nurjatu elu awalitsudes himumajades kadus; naesterahwad paniid oma kõrklewaid ehteid maha; noored mehed wõtsid pühakirja fätte; läsitöölisi nähti maheaeagadel Savonarola kirjadega töötubades; kirkud täitisid ennast ja helduse-anded woolasiid — tölk linna nägu oli muudetud.

Alga siiski, himulise, tujula Florenzi rahwas ei wõinud torraga uut südant ja seespidist khrisliku meest saada. Peale mõne sügavama loomusega inimese, oli see teiste juures ainult wõljaspidine kombe, mis muudetud sai. Tuliid teised wõinud, siis oli mees pea jälle wana. Ja nende wõimudest ei olnud puudust. — Waewalt peidetud pahandusega waatasid himu-elu sobrad tütitarvate uuenduste peale. Munga sobru nimetasid nemad palzewendadeks ja issameie-mäletsejateks; neid nimetas rahwas hullajateks ja nende poolle heidsid tölk Medici sugulonna sobrad, teda hallideks nimetati. Nende töökide eeswõitleja oli aga üks mees, kelle käes paapstkonna piiramata wõimus seisid ja kelle ees ükski jumalik ega ilmalik seadus ei maksnud: jõle Spanialane Petrusse tooli peal, paapst Alessander VI. Piero käest oli tema raha wõtnud ja teda jälle wõimusele aidata lubanud; julge munga jutlusid kirku ja kirku üle-